

EL LLENGUATGE

30/VII/1976

A manta

A manta és una locució adverbial que vol dir en abundància, i que en els darrers temps s'ha posat de moda. No podem endivinar com ni per què, però és un fet que fins no fa gaire resultava totalment insòlita i era pràcticament desconeguda i que, de cop i volta, el seu ús ha esdevingut més que habitual i és possible de sentir-la una colla de vegades a qualsevol conversa quotidiana. Aquests fets, naturalment, són els més apropiats per a desvetllar el recel d'algú una mica sensibilitzat per aquestes qüestions, però una immediata consulta al diccionari l'esvaeix ràpidament: el Fabra registra, efectivament, a manta, amb la significació precisa de en abundància; i la trobem també al Diccionari Alcover-Moll, amb diverses localitzacions del seu ús i amb l'explicació de la seva etimologia: segons el diccionari del senyor Moll la locució adverbial a manta prové de la forma del femení de l'adjectiu mant que, tot i en singular, significa «nombrosos».

— Sense saber, doncs, per quins estranys viarany, una locució que semblava enterrada a les pàgines dels diccionaris, o potser reduïda a una zona molt limitada, ha tornat a imposar-se en el llenguatge col·loquial, el fet és que ningú no pot negar la seva plena bondat i que el seu ús resulta tan lícit com a dojo, que és sens dubte la forma més popular i tradicional, a balquena, que trobem de tant en tant en alguna prosa literària, la betze!, que recordem únicament en un text d'Espriu —pa a betze! (en el paper)—, concretament, Primera història d'Esther, i que qui sap si dia més impensat conèixerà la mateixa sobtada fortuna que a manta. Però la conclusió més important i evident és que els diccionaris són molt més rics de contingut del que molt sovint no pensem.

ALBERT JANE